

Π. Χ. Μωρίς Γκανής, Μωρίς Μπέζα, Μωρίς Χατζής , Μωρίς Κοφφινά,ς Μωρίς Μοντιάνο, Μωρίς Χιρς, Εβραίος τραπεζίτης στην Αυστρία ακόμα και Maurice Motamed (Μωυσής Μοχαμέντ) ένας Εβραίος βουλευτής στο Ιραν το 2000 και το 2004, και Maurice J 'Mose', (Μωυσης Μωυσής).

Επειδή λοιπόν ο Μωρίς Μητσοτάκης, δεν ήταν κομμωτής ή μοντελιστ το 1864,το όνομα υποδηλώνει την εβραϊκή καταγωγή της οικογένειας, που δεν ήρθε από την Κρήτη καταδιωκόμενη.

Και ο "Κωστής" με τη βοήθεια της συναγωγής αναβαπτισμένος και μετονομασμένος έκανε καριέρα Έλληνα πατριώτη στην Κρήτη.

Έτσι φυτεύονται οι βλαστοί της Συναγωγής.

Απο το [ΔΕΛΤΙΟ 11](#)

=====

Για την καταγωγή των Σα-Ραγκούσηδων.

Διαβάστε το παρακάτω κείμενο που περιλαμβάνει άγνωστες πτυχές της οικογένειας Καραμανλή.Του εθνάρχη!!Θα καταλάβετε γιατί η χώρα πάει απο το κακό στο χειρότερο.Τι άλλο θα μπορούσε να συμβεί σε μια χώρα που διοικείται απο "περιούσιους" εκτός απο την πλήρη διάλυση και την υπονόμευση σε όλα τα επίπεδα;

Γράφει ο **L.V.F.**

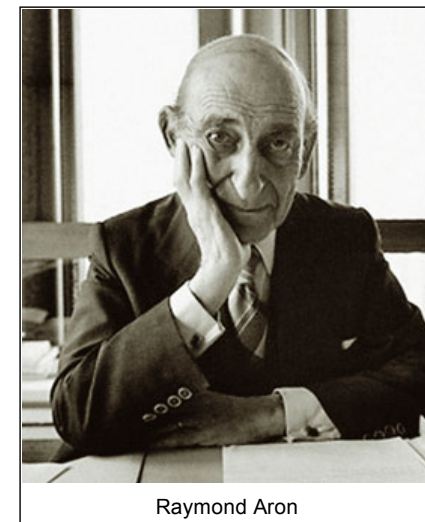
Οι απανταχού της Ευρώπης Εθνικοσιαλιστές υπήρξαν ανέκαθεν σαφείς: **Πολιτική είναι η τέχνη του ανέφικτου.**Αυτό, άλλωστε, είναι αυταπόδεικτο: Την πολιτική τη χρειαζόμαστε, για να επιτευχθεί εκείνο που είναι ανέφικτο για εμάς, τα μεμονωμένα άτομα. Και τούτο, επειδή ό,τι είναι εφικτό το κατορθώνουμε και μόνοι μας. Ακριβώς εκείνο που δεν μπορούμε να κατορθώσουμε μόνοι μας το επιδιώκουμε μέσω της πολιτικής.

Την -εμφανώς- ανόητη διατύπωση, πως πολιτική είναι η τέχνη του **εφικτού**, την είχε ξεφουρνίσει ο Κωνσταντίνος Καραμανλής. Πότε όμως; Όταν, αφού επιχείρησε να εγκαθιδρύσει, με τη βοήθεια του Στρατού, αυταρχικό καθεστώς στην Ελλάδα κατά τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 1960 και απέτυχε (επειδή κινήθηκε εναντίον του ο τότε βασιλιάς), έφυγε στο Παρίσι και εκεί άρχισε εντατική εκπαίδευση και δια βίου μάθηση. Δάσκαλός του ήταν ο Raymond Aron, ιουδαίος φυσικά (τι άλλο θα ήταν;) ο οποίος υπήρξε και δάσκαλος του Henry Kissinger. Την πιάσατε τώρα την αόρατη γραμμή μεταξύ Kissinger και Καραμανλή;

Εσείς πάντως, εκεί στην Ελλάδα, πρέπει να ξέρετε ότι ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ήταν πολύ πιο καλός και στοργικός μαθητής από τον Kissinger. Μόλις ο Raymond Aron χρειάστηκε να μπει σ'ένα νοσοκομείο στο Παρίσι, ο Καραμανλής (ο εθνάρχης ντε!) κάθε μέρα στο πλευρό του! Στο κρεβάτι ο Aron, στο προσκέφαλό του ο θεμελιωτής της Δημοκρατίας μας! Και να κάτι ανθοδέσμες τόσο μεγάλες (μετά συγχωρήσεως), ένα μέτρο η κάθε μια! Πολλή στοργή σας λέω! Ακόμα έχουν να το λένε εδώ, στο Παρίσι, πόσο καλός και επιμελής μαθητής του Aron ήταν ο εθνάρχης σας!

Θέλετε απόδειξη; *En tw άμα και το θάμα:* Γράφει βιβλία ο Kissinger, πήρε βραβείο Νόμπελ ο άνθρωπος, πήρε το μετάλλιο Διακεκριμένων Πράξεων (ή κάτι τέτοιο τελοσπάντων) από τον ίδιο τον Πρόεδρο των Η.Π.Α. και τι κατάφερε; Τίποτα! Σχεδόν όλοι τον βρίζουν! Ενώ ο Καραμανλής ήρθε στην Ελλάδα, έχωσε στη φυλακή τους Στρατιωτικούς που τον είχαν καλέσει, νομιμοποίησε το Κ.Κ.Ε., έφερε το Π.Α.Σ.Ο.Κ. στην εξουσία, ξεπάτωσε τη Δεξιά, στο πι και φι ξεπούλησε την Κύπρο, διέλυσε τις Ένοπλες Δυνάμεις και –το κυριότερο- ξεφούρνισε την απίθανη φόρμουλα «πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού» και όλοι τον πιστέψανε και τον πιστεύουνε. Και κανείς, μα απολύτως κανείς δεν αναρωτιέται: «Καλά, ρε άνθρωπε, εφόσον πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού, τι τους χρειαζόμαστε τους πολιτικούς και τους πληρώνουμε χρυσούς; Γιατί δηλαδή να μην πετύχουμε το εφικτό μόνοι μας; Τι είμαστε εμείς; Παιδιά κατώτερου θεού;»

Ε ναι, έτσι φαίνεται, αγαπητοί συνέλληνες: ότι όλοι εμείς είμαστε παιδιά κατώτερου θεού. Διότι δεν φτάνει που έχουμε καταπιεί την αρλούμπα της τέχνης του εφικτού, κάνουμε και παράπονα κιάλας. Στη Δημοκρατία πάντα ευνοούνται εκείνοι που ευπρεπώς αποκαλούνται «μετριότητες», ενώ στην καθομιλουμένη ονομάζονται απλώς «σκιτζήδες». Εκλέγει λοιπόν ο Ελληνικός Λαός τους ενλόγω σκιτζήδες, οι οποίοι, μόλις πιάσουνε την καρέκλα, θέτουν σε εφαρμογή την καραμανλική αρχή για την «τέχνη του

Raymond Aron

εφικτού». Τι είναι εφικτό σ'ένα σκιτζή; Η λούφα και διαρπαγή... τι άλλο θα ήταν; Λουφάξανε λοιπόν στην αρχή (τρόπος του λέγειν δηλαδή, γιατί το ΝΑΤ το διαγούμισανε ήδη από το 1982), μετά λεηλατήσανε την Ελλάδα και τώρα που δεν έχουν αφήσει ούτε κολυμπηθρόξυλο ζητάνε και τα ρέστα: Θυσίες στο όνομα της «εθνικής ενότητας» και βγαίνει ο καθένας από δαύτους στα κανάλια με πέντε κυανόλευκες σημαίες πίσω του και καμιά δεκαριά εικόνες βυζαντινής τεχνοτροπίας γύρω-γύρω και ξεφουρνίζει διάφορα πατριωτικά, ψυχωφελή και εθνεγερτήρια.

Εντάξει, ζητάνε να πληρώσετε σεις αυτά που φάγανε αυτοί. Τι άλλο θα κάνανε; Αυτό το καταλαβαίνω. Εκείνο που δεν καταλαβαίνω όμως είναι γιατί παραπονιέστε: «Πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού», αυτό δεν λέτε; Ε, τι κάνανε οι άνθρωποι; Το εφικτό και μόνο το εφικτό και πάντα το εφικτό – δηλαδή ρεμούλα! Τι μου παραπονιέστε το λοιπόν;

Το κείμενο είναι απο το blog theodotus

http://antipliroforisi.blogspot.gr/2012/08/blog-post_13.html

Η επιστροφή του "εθνάρχη", Ιούλιος '74